

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

Ramy polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet

P7_TA(2011)0127

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet (2010/2209(INI))

(2012/C 296 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, takich jak Karta ONZ, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytutki, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) oraz fakultatywny protokół do niej, jak również Konwencja w sprawie zakazu tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania, Konwencja dotycząca statusu uchodźców z 1951 r. i zasada non-refoulement,
- uwzględniając inne instrumenty ONZ dotyczące przemocy wobec kobiet, takie jak deklaracja wiedeńska i program działań z dnia 25 czerwca 1993 r. przyjęty na Światowej Konferencji Praw Człowieka (A/CONF. 157/23) oraz Deklaracja Zgromadzenia Ogólnego ONZ o likwidacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 12 grudnia 1997 r. zatytułowaną „Środki przeciwdziałania przestępczości i środki prawa karnego mające na celu eliminację przemocy wobec kobiet” (A/RES/52/86), rezolucję z dnia 18 grudnia 2002 r. zatytułowaną „Prace nad eliminacją przestępstw przeciw kobietom popełnianych w imię honoru” (A/RES/57/179) oraz rezolucję z dnia 22 grudnia 2003 r. zatytułowaną „Eliminacja przemocy domowej wobec kobiet” (A/RES/58/147),
- uwzględniając sprawozdania specjalnych sprawozdawców Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka dotyczące przemocy wobec kobiet oraz zalecenie ogólne nr 19 przyjęte przez Komisję ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (XI sesja, 1992 r.),
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania przyjętą podczas IV Światowej Konferencji na temat Kobiet w dniu 15 września 1995 r., a także swoje rezolucje: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia platformy działania z Pekinu ⁽¹⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet – Platforma działania (Pekin + 10) ⁽²⁾, a także z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie działań następczych w związku z pekińską platformą działania (Pekin +15) ⁽³⁾,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowaną „Zintensyfikowanie wysiłków w celu wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet” (A/RES/61/143) oraz rezolucje nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając prace komitetu ad hoc Rady Europy ds. zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej utworzonego w grudniu 2008 r. w celu przygotowania konwencji Rady Europy na ten temat,
- uwzględniając konkluzje Rady EPSCO z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie przemocy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁽²⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie kampanii „Powiedz NIE przemocy wobec kobiet” ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając strategię Komisji na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn na lata 2010/2015, która została przedstawiona w dniu 21 września 2010 r.,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0065/2011),
- A. mając na uwadze, że eliminacja przemocy uwarunkowanej płcią możliwa jest nie dzięki pojedynczemu działaniu, ale dzięki szeregowi działań o charakterze infrastrukturalnym, prawnym, sądowym, wykonawczym, oświatowym, zdrowotnym oraz wszelkich innych działań związanych z usługami, które mogą w znacznym stopniu ograniczyć tę przemoc i jej konsekwencje,
- B. mając na uwadze, że choć nie istnieje uznawana na płaszczyźnie międzynarodowej definicja pojęcia przemocy wobec kobiet, to zdefiniowana została ona przez ONZ jako każdy akt przemocy uwarunkowanej płciowo, który prowadzi lub może prowadzić do powstania szkody fizycznej, seksualnej czy psychologicznej lub do cierpienia kobiet, a także groźby dokonania takich czynów, wywieranie przymusu lub arbitralne pozbawianie wolności, zarówno w życiu publicznym, jak i prywatnym ⁽⁵⁾,
- C. mając na uwadze, że przemoc to traumatyczne doświadczenie dla każdego mężczyzny, kobiety lub dziecka, jednak przemoc na tle płciowym stosowana jest wobec kobiet i dziewcząt w przeważającej mierze przez mężczyzn i zarówno odzwierciedla, jak i umacnia nierówności między mężczyznami a kobietami, a także narusza zdrowie, godność, bezpieczeństwo i autonomię ofiar,
- D. mając na uwadze, że w badaniach nad przemocą uwarunkowaną płcią szacuje się, że 1/5 do 1/4 wszystkich kobiet w Europie przynajmniej raz w ciągu dorosłego życia doświadczyła aktów przemocy fizycznej, a ponad 1/10 doświadczyła przemocy seksualnej z użyciem siły; mając na uwadze, że badania wykazują również, że 26 % dzieci i młodzieży twierdzi, że w dzieciństwie doznało przemocy fizycznej,
- E. mając na uwadze, że reklama i pornografia często przedstawia różne rodzaje przemocy uwarunkowanej płcią, tym samym banalizując przemoc wobec kobiet i utrudniając realizację strategii na rzecz równości płci,
- F. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet wyznacza miejsce kobiet w społeczeństwie: ich zdrowie, dostęp do zatrudnienia i oświaty, udział w działalności społecznej i kulturalnej, niezależność ekonomiczną, udział w życiu publicznym i politycznym oraz w podejmowaniu decyzji, a także stosunki z mężczyznami,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0470.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 53.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 131.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 52.

⁽⁵⁾ Artykuł 1 Deklaracji ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, przyjętej dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104); pkt 113 pekińskiej platformy działania przyjętej przez ONZ w 1995 r.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, iż kobiety często nie zgłaszają aktów przemocy uwarunkowanej płcią, jakiej się wobec nich dopuszczono, z różnorodnych i złożonych przyczyn, m.in. natury psychologicznej, finansowej, społecznej i kulturowej, a czasami z powodu braku zaufania do policji, wymiaru sprawiedliwości lub służb pomocy społecznej oraz służb medycznych,
- H. mając na uwadze, że przemoc ze uwarunkowana płcią, w przeważającej mierze dokonywana przez mężczyzn na kobietach, jest problemem o charakterze strukturalnym, rozpowszechnionym w całej Europie i na świecie, oraz zjawiskiem dotyczącym ofiar i sprawców niezależnie od wieku, wykształcenia, poziomu dochodów czy statusu społecznego, które wiąże się z nierównym podziałem władzy w społeczeństwie między kobietami a mężczyznami,
- I. mając na uwadze, że stres prowadzi często do liczniejszych, bardziej agresywnych i niebezpiecznych nadużyć; mając na uwadze badania dowodzące, że przemoc wobec kobiet nasila się w sytuacjach, w których mężczyźni doświadczają przesiedlenia i pozbawienia własności na skutek kryzysów gospodarczych,
- J. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet obejmuje szeroki zakres naruszeń praw człowieka, w tym: wykorzystywanie seksualne, gwałt, przemoc domową, napaści na tle seksualnym i molestowanie seksualne, prostytutkę, handel kobietami i dziewczętami, naruszanie praw seksualnych i reprodukcyjnych kobiet, przemoc wobec kobiet w miejscu pracy, przemoc wobec kobiet w sytuacjach konfliktowych, przemoc wobec kobiet w zakładach karnych lub zakładach opieki oraz szereg okrutnych tradycyjnych praktyk; mając na uwadze, że każde z tych nadużyć może pozostawić głębokie urazy psychiczne, zrujnować ogólny stan zdrowia kobiet i dziewcząt, w tym ich zdrowie reprodukcyjne i seksualne, a w niektórych przypadkach prowadzić do śmierci,
- K. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich przemoc mężczyzn wobec kobiet w postaci gwałtu nie jest traktowana jako przestępstwo podlegające ściganiu z oskarżenia publicznego ⁽¹⁾,
- L. mając na uwadze, że porównywalne dane na temat różnych rodzajów przemocy wobec kobiet w Unii Europejskiej nie są gromadzone w sposób regularny, co utrudnia ustalenie rzeczywistej skali problemu i znalezienie odpowiednich rozwiązań; mając na uwadze, że gromadzenie wiarygodnych danych jest bardzo trudne, ponieważ kobiety i mężczyźni często – z powodu strachu lub wstydu – niechętnie ujawniają swe doświadczenia stosownym zainteresowanym stronom,
- M. mając na uwadze, że zgodnie z dostępnymi badaniami dotyczącymi sytuacji państw członkowskich Rady Europy szacuje się, że przemoc wobec kobiet kosztuje rocznie około 33 mld euro ⁽²⁾,
- N. mając na uwadze, że kobiety w Unii Europejskiej nie są w równym stopniu chronione przed przemocą ze strony mężczyzn ze względu na rozbieżną politykę i przepisy prawne w państwach członkowskich,
- O. mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego Unia Europejska ma szersze uprawnienia w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych, w tym w dziedzinie prawa karnego procesowego i materialnego, a także w dziedzinie współpracy policyjnej,
- P. mając na uwadze alarmującą liczbę kobiet padających ofiarami przemocy uwarunkowanej płcią,

⁽¹⁾ Badanie Komisji z 2010 r. pt. „Analiza wykonalności mająca na celu ocenę możliwości, sposobności i potrzeb w zakresie standaryzacji przepisów krajowych dotyczących przemocy wobec kobiet, przemocy wobec dzieci i przemocy ze względu na orientację seksualną, s. 53.

⁽²⁾ „Zwalczanie przemocy wobec kobiet: analiza środków i działań podjętych przez państwa będące członkami Rady Europy” Rada Europy (2006).

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- Q. mając na uwadze, że nękanie matek i kobiet ciężarnych to kolejna forma przemocy lub nadużyć wobec kobiet, występująca głównie w kręgu rodziny lub związku, w sferze społecznej i w pracy, prowadząca do zwalniania kobiet z pracy czy ich dobrowolnej rezygnacji z pracy, a także do dyskryminacji i depresji,
- R. mając na uwadze, że w strategii na rzecz równości płci na lata 2010-2015 Komisja podkreśliła, że przemoc uwarunkowana płcią jest jednym z kluczowych problemów, którymi należy się zająć w celu osiągnięcia prawdziwej równości płci,
- S. mając na uwadze, że Komisja ogłosiła, iż przedłoży w 2011 r. wniosek dotyczący strategii zwalczania przemocy wobec kobiet, lecz w programie prac Komisji na 2011 r. nie ma żadnych wyraźnych odniesień do tej strategii,
1. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie – podjęte przez Komisję w planie działania służącym realizacji programu sztokholmskiego – do przedstawienia w latach 2011-2012 „Komunikatu na temat strategii zwalczania przemocy wobec kobiet, przemocy domowej i okaleczania narządów płciowych kobiet, który zostanie uzupełniony planem działań UE”⁽¹⁾;
  2. proponuje wprowadzenie nowego, kompleksowego podejścia politycznego do przemocy uwarunkowanej płcią, obejmującego:
    - instrument prawa karnego w formie dyrektywy przeciw przemocy uwarunkowanej płcią,
    - środki zwalczania przemocy wobec kobiet przy wykorzystaniu struktury: polityka, zapobieganie, ochrona, oskarżenie, zabezpieczenie, partnerstwo,
    - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie karania sprawców stosownie do wagi przestępstwa,
    - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie szkoleń dla urzędników, którzy prawdopodobnie będą się stykać z przypadkami przemocy wobec kobiet – w tym organów ścigania, opieki społecznej, opieki nad dziećmi oraz opieki zdrowotnej i personelu pogotowia – w celu wykrywania i określania takich przypadków oraz właściwego zajmowania się nimi, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb i praw ofiar,
    - wymaganie od państw członkowskich, aby wykazały należyłą staranność oraz rejestrowały wszelkie formy przestępstw z użyciem przemocy uwarunkowanej płcią i prowadziły śledztwa w takich sprawach w celu wszczęcia postępowań sądowych z oskarżenia publicznego,
    - plany opracowania specjalnych procedur dochodzeniowych dla policji oraz pracowników służby zdrowia w celu zabezpieczania dowodów przemocy uwarunkowanej płcią,
    - nawiązywanie partnerstwa z uczelniami wyższymi w celu szkolenia w zakresie przemocy uwarunkowanej płcią osób działających w odpowiednich obszarach, przede wszystkim sędziów, funkcjonariuszy policji kryminalnej, personelu medycznego, nauczycieli i wychowawców oraz osób zajmujących się wspieraniem ofiar przemocy,
    - propozycje działań politycznych mających na celu pomaganie ofiarom w powrocie do normalnego życia, z uwzględnieniem specyficznych potrzeb różnych grup ofiar, takich jak kobiety należące do mniejszości etnicznych, a także zapewnienie im bezpieczeństwa oraz powrotu do zdrowia fizycznego i psychicznego, a także środki wspierające wymianę informacji i najlepszych praktyk w zakresie zajmowania się osobami, które doświadczyły przemocy wobec kobiet,

⁽¹⁾ COM(2010)0171 „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego”, s. 13.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- włączenie mechanizmów selekcyjnych i diagnostycznych w szpitalnych izbach przyjęć i w sieci placówek podstawowych usług medycznych w celu ugruntowania skuteczniejszego systemu dostępu i wsparcia dla ofiar,
  - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie schronisk dla ofiar przemocy uwarunkowanej płcią we współpracy ze stosownymi organizacjami pozarządowymi,
  - minimalne wymogi co do liczby struktur wspierania ofiar przemocy uwarunkowanej płcią na 10 000 mieszkańców, w formie ośrodków mających wiedzę na temat pomocy ofiarom tego rodzaju przemocy,
  - sporządzenie europejskiej karty minimalnego zakresu usług wsparcia dla ofiar przemocy wobec kobiet, która powinna obejmować: prawo do pomocy prawnej, utworzenie schronisk dla ofiar – zaspokajających potrzebę ochrony i tymczasowego zakwaterowania, usługi pilnej, bezpłatnej, specjalistycznej, zdecentralizowanej i dostępnej pomocy psychologicznej, a także system świadczeń finansowych wspierający niezależność ofiar i ułatwiający im powrót do normalnego życia i do działalności zawodowej,
  - minimalne normy gwarantujące ofiarom otrzymywanie specjalistycznego wsparcia w formie doradztwa ze strony prawnika, niezależnie od ich roli w postępowaniu karnym,
  - mechanizmy ułatwiające dostęp do pomocy prawnej umożliwiającej ofiarom dochodzenie swoich praw w całej Unii,
  - plany opracowania wytycznych metodologicznych oraz gromadzenia nowych danych w celu uzyskania porównywalnych danych statystycznych na temat przemocy uwarunkowanej płcią, w tym okaleczania żeńskich narządów płciowych, w celu określenia skali problemu i stworzenia podstaw do zmiany podejścia do tego problemu,
  - ogłoszenie w ciągu najbliższych pięciu lat Europejskiego Roku Zwalczania Przemocy wobec Kobiet celem podniesienia świadomości obywateli europejskich w tym zakresie,
  - zwrócenie się do Komisji i państw członkowskich o podjęcie odpowiednich działań w zakresie przeciwdziałania, w tym kampanii uświadamiających, w razie potrzeby we współpracy z organizacjami pozarządowymi,
  - wdrożenie stosownych środków w układach zbiorowych i lepsza koordynacja działań pracodawców, związków zawodowych i przedsiębiorstw, a także odpowiednich organów zarządzających, by dostarczać ofiarom odpowiednich informacji o jej prawach pracowniczych,
  - zwiększenie liczby sądów ds. przemocy uwarunkowanej płcią, zwiększenie zasobów i materiałów szkoleniowych na temat przemocy uwarunkowanej płcią, przeznaczonych dla sędziów, prokuratorów i adwokatów, a także doskonalenie wyspecjalizowanych jednostek organów ścigania dzięki zwiększeniu zasobów ludzkich, poprawie szkoleń i wyposażenia;
3. stanowczo wzywa państwa członkowskie do uznania gwałtów i przemocy seksualnej wobec kobiet, popełnianych zwłaszcza w związkach małżeńskich i nieformalnych związkach intymnych lub przez męskich członków rodziny, za przestępstwo karne w razie braku zgody ofiary oraz do ścigania z urzędu sprawców tego typu przestępstw, jak również do odrzucenia wszelkich odwołań do tradycyjnych praktyk kulturowych lub religijnych jako okoliczności łagodzących w przypadku przemocy wobec kobiet, w tym tzw. zbrodni w imię honoru oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych;
4. uznaje, że przemoc wobec kobiet jest jedną z najpoważniejszych form uwarunkowanego płcią łamania praw człowieka i że przemoc w rodzinie – w stosunku do innych ofiar, takich jak dzieci, mężczyźni i osoby starsze – stanowi również ukryte zjawisko, które dotyka zbyt wielu rodzin, żeby można je było ignorować;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

5. podkreśla, że narażenie na fizyczną, seksualną lub psychologiczną przemoc i nadużycia między rodzicami lub innymi członkami rodziny ma poważny wpływ na dzieci;
6. wzywa państwa członkowskie, by dla dzieci będących świadkami wszelkich form przemocy tworzyły system odpowiedniego do wieku doradztwa psychospołecznego, specjalnie dostosowanego, by dzieci mogły poradzić sobie ze swymi traumatycznymi przeżyciami, a także do należytego uwzględniania interesu dziecka;
7. podkreśla, że migrantki, w tym nielegalne, a także kobiety ubiegające się o azyl stanowią dwie podkategorie kobiet szczególnie narażone na przemoc uwarunkowaną płcią;
8. podkreśla znaczenie właściwego szkolenia wszystkich osób pracujących z kobietami, które padły ofiarą przemocy uwarunkowanej płcią, zwłaszcza przedstawicieli systemu sądowego i organów ścigania, przede wszystkim funkcjonariuszy policji, sędziów, pracowników socjalnych i pracowników służby zdrowia;
9. wzywa Komisję Europejską, aby w oparciu o ogół dostępnej wiedzy eksperckiej opracowała oraz zapewniła roczne statystyki dotyczące przemocy uwarunkowanej płcią, w tym dane dotyczące liczby kobiet, które co roku tracą życie z ręki partnera lub byłego partnera, w oparciu o dane pochodzące z państw członkowskich;
10. podkreśla, że badania w zakresie przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz – bardziej ogólnie – przemocy uwarunkowanej płcią i przemocy na tle seksualnym powinny zostać włączone jako dziedzina badań międzydyscyplinarnych do przyszłego 8. programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego;
11. zwraca się do Komisji o rozważenie utworzenia centrum monitorowania przemocy wobec kobiet działającego w oparciu o sprawozdania z procesów sądowych dotyczących przemocy wobec kobiet;
12. wzywa Komisję do kontynuowania działań na rzecz zwalczania przemocy uwarunkowanej płcią przez programy wspólnotowe, w szczególności program Daphne, który z powodzeniem przyczynił się już do zwalczania przemocy wobec kobiet;
13. zwraca uwagę, że Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej przeprowadzi na reprezentatywnej próbie kobiet ze wszystkich państw członkowskich badanie na temat ich doświadczeń z przemocą, a także wzywa, by położono nacisk na zbadanie reakcji poszczególnych organów i służb wsparcia na składane przez kobiety zgłoszenia o przemoc;
14. nalega, by państwa członkowskie wyraźnie przedstawiały w statystykach krajowych skalę przemocy uwarunkowanej płcią oraz by podjęły działania mające gwarantować gromadzenie danych na temat tego rodzaju przemocy, z wyszczególnieniem m.in. płci ofiar, płci sprawców, ich wzajemnych zależności, wieku, miejsca przestępstwa oraz odniesionych obrażeń;
15. wzywa Komisję do przedstawienia badania na temat finansowych skutków przemocy wobec kobiet, z uwzględnieniem badań, w których stosuje się metodologie pozwalające oszacować finansowy wpływ tej formy przemocy na system opieki zdrowotnej, systemy opieki społecznej i rynek pracy;
16. wzywa Agencję Praw Podstawowych UE oraz Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn do przeprowadzenia badań dotyczących wszechobecności przemocy w relacjach między nastolatkami i jej wpływu na ich rozwój;
17. zauważa, że nękanie (stalking), którego 87 % ofiar stanowią kobiety, powoduje urazy psychologiczne i głęboki stres emocjonalny, w związku z czym należy je uznać za formę przemocy wobec kobiet, którą należy ująć w ramach prawnych we wszystkich państwach członkowskich;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

18. zauważa, że okrutne tradycyjne praktyki, takie jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych oraz tzw. zabójstwa w imię honoru, są bardzo szeroko rozpowszechnionymi formami przemocy wobec kobiet, w związku z czym wzywa Komisję, by w strategii zwalczania przemocy wobec kobiet zwróciła szczególną uwagę na okrutne tradycyjne praktyki;

19. uznaje poważny problem prostytucji – w tym prostytucji dziecięcej – w Unii Europejskiej i domaga się dalszych badań nad związkami między ramami prawnymi danego państwa członkowskiego a formą i zakresem prostytucji; zwraca uwagę na niepokojący wzrost liczby przypadków handlu ludźmi przywożonymi do UE i w samej UE – który dotyczy w szczególności kobiet i dzieci – i wzywa państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanych działań na rzecz walki z tym nielegalnym procederem;

20. wzywa państwa członkowskie do uznania macierzyństwa zastępczego za poważny problem będący formą wykorzystywania ciała kobiety i jej narządów rozrodczych;

21. podkreśla, że kobiety i dzieci są poddawane tym samym formom wykorzystywania oraz że zarówno kobiety, jak i dzieci mogą być postrzegane jako towar na międzynarodowym rynku rozrodczym, a nowe zjawiska w dziedzinie rozrodczości, takie jak macierzyństwo zastępcze, przyczyniają się do zwiększenia handlu kobietami i dziećmi oraz liczby przypadków nielegalnej adopcji ponad granicami;

22. zauważa, że przemoc domowa została sklasyfikowana jako główna przyczyna poronień lub narodzin martwego dziecka oraz śmierci matki w czasie porodu, i zwraca się do Komisji o zwrócenie większej uwagi na przemoc wobec kobiet w ciąży, gdyż sprawca naraża wtedy na niebezpieczeństwo więcej niż jedną osobę;

23. zwraca uwagę, że społeczeństwo obywatelskie, a w szczególności organizacje pozarządowe, stowarzyszenia kobiet oraz inne publiczne i prywatne organizacje wolontariackie oferują usługi ogromnej wartości, szczególnie w formie wsparcia dla kobiet będących ofiarami przemocy, które chcą przełamywać milczenie, w jakim zamyka je przemoc, dlatego też organizacje te powinny uzyskać wsparcie ze strony państw członkowskich;

24. powtarza, że należy pracować zarówno z ofiarami, jak i z agresorami, aby uświadamiać tych ostatnich oraz pomagać zmieniać stereotypy i zakorzenione w społeczeństwie przekonania sprzyjające utrwalaniu warunków korzystnych dla powstawania tego rodzaju przemocy oraz jej akceptacji;

25. wzywa państwa członkowskie do tworzenia schronisk dla kobiet, aby pomagać kobietom i dzieciom w swobodnych wyborach życiowych, wolnych od przemocy i ubóstwa, a także do świadczenia specjalistycznych usług, leczenia, pomocy prawnej, doradztwa psychospołecznego i terapeutycznego, wsparciem prawnym w czasie procesu sądowego, wsparcia dla dzieci dotkniętych przemocą itp.;

26. podkreśla, że państwa członkowskie powinny przeznaczyć odpowiednie środki na zapobieganie przemocy wobec kobiet i zwalczanie jej, w tym z wykorzystaniem funduszy strukturalnych;

27. podkreśla znaczenie podejmowania przez państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne działań mających ułatwiać reintegrację na rynku pracy kobiet, które padły ofiarą przemocy uwarunkowanej płcią, poprzez takie instrumenty, jak EFS czy program PROGRESS;

28. wzywa UE i państwa członkowskie do ustanowienia ram prawnych dających migrantkom prawo do otrzymania własnego paszportu i prawa pobytu oraz umożliwiających pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osób odbierających im te dokumenty;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

29. ponownie podkreśla swoją opinię wyrażoną w rezolucji z dnia 25 lutego 2010 r., że w nowych ramach prawnych stworzonych przez traktat lizboński Unia Europejska powinna stać się stroną Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i protokołu dodatkowego do niej;
30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by na forum międzynarodowym zajęły się kwestią przemocy wobec kobiet oraz naruszeń praw człowieka uwarunkowanych płcią, zwłaszcza w kontekście dwustronnych umów o stowarzyszeniu i międzynarodowych umów handlowych, zarówno tych już obowiązujących, jak i tych pozostających w fazie negocjacji;
31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-